

IFJÚ * ÉVEK

A decorative vertical axis with ornate flourishes and stars. The axis is a central vertical line with various decorative elements: a pointed top, a crown-like shape, two curved flourishes, a central star, another crown-like shape, and a base with multiple curved flourishes. Small stars are scattered around the axis.

A 6. szám rejtvényének helyes megfejtése:

1. Keresztrejtvény.

T	O	L	D	I	S	Z	E	R	E	L	M	E
I	■	U	■	N	U	■	K	A	T	A	■	Z
N	U	R	S	I	A	I	■	C	I	N	K	E
Ó	R	K	Á	N	■	■	P	I	K	T	O	R
D	■	Ó	L	T	■	T	R	O	A	■	N	E
I	F	■	L	■	O	N	O	N	■	A	C	S
L	I	B	Á	S	K	O	F	A	■	N	E	Z
A	Z	O	N	■	■	F	E	L	T	A	R	T
N	E	M	E	R	E	■	S	I	E	T	T	E
T	T	■	L	O	G	Á	Z	S	R	O	■	N
O	■	I	L	Z	E	■	O	■	E	L	■	D
S	E	G	E	S	V	Á	R	I	M	E	Z	Ő

2. ÖSSZERAKÓ SZÓREJTVÉNY.

Kép, ima, karó, ól, régen, ákos, natal,
kar, erő, lát, alap, rizs, adó, nyál,
alán, tél, lúd, erdő, lett:

Ki korán kel, aranyat lel.

3. BETŰREJTVÉNYEK.

1. Tengeralattjáró	4. Ponty
2. Holnapután várom	5. Gerenda
3. Szelindek	6. Kiskunhalas

(A helyes megfejtők névsorát s a pontszámokat
következő számunkban közöljük.)

IFJÚ ÉVEK

XI. ÉVFOLYAM, 7. SZÁM.

BUDAPEST, 1933. MÁRCIUS 10.

FÖL EGY ÚJ MÁRCIUSRA!

Akkor, 85 évvel ezelőtt, a „Talpra magyar” márciusán a hóvirág és ibolya nyílását megelőzte a legszebb és legdrágább virágnak, a szabadság virágának tavaszi bimbófakadása: a rohanó hófelhőkbe burkolódzó nap helyett ifjú szívek lángoló heve melengette, a rabság forró könnye permetezte, és lelkek szent vágyakozása festette színesre. — A magyar ifjúság élni akarása szétszakította az idegen hatalom fojtva ölelő rabbilincseit és egy diadalmas márciusi délelőtt visszaadta a magyarnak magyarságát, a szabadságra vágyónak szabadságát, az élni akarónak életét.

Azon az éjtszakán kevés diákszobában oltották el a gyertya-, vagy mécseslámpát. Készülődtek a nagy napra. És — érdekes — nem kirakatoknak és rendőrköponyáknak szánt kődarabokat készítettek, nem villamos felfordítására szolgáló erőt gyűjtöttek, nem is a gyűlölet és felforgatási vágy űzte el az álmat az ifjak szeméről, hanem legfeljebb a szent ügyért való szent lelkesedés, és ha csináltak valamit, az legfeljebb nemzetiszínű kokárda volt.

És másnap nemes nagyszerűséggel váltotta valóra a sok álmatlan, kokárdás ifjú sok millió magyar álmát: a szabadságot, a függetlenséget...

Föl egy új márciusra! Lelkesedéssel vető, szabadságot érlelő márciusra. A mi rabságunk veszedelmesebb, mint a negy-

vennyolc előtti magyaroké volt. Veszedelmesebb, mert a mi rabtartónk nem bújt osztrák katonai uniformisba, nem kiabál fennhangon német vezényszavakat, nem épít kőből és vasból vastagfalú börtönöket, hanem a legkülönbözőbb színű és formájú átruhában közeledik felénk, hogy észrevétlenül rakja reánk bilincseit, csendben lopakodik, hogy érkezésére ne készülhessünk fel, és börtönei mégis biztosabbak, mint az, amelybe Táncsics Mihályt zárták.

A mi rabtartónk a közöny, mely gátja minden nagy és nemes cselekedetnek. A mi németünk a reménytelenség, mely megelőlje a magyar ifjúság diadalának; a mi szolgaságunk szerzője a kishitűség, amely elzárja előttünk a jövőben való tiszta széttekintést. De itt járnak szerte a csatlósok, az uszályhordozók is: a könnyelműség, a nagyravágyás, a gerinctelenség, a divathóbort és... de ki tudná felsorolni, megnevezni valamennyit?

Nem érzitek még kezeteiken, lelketeken a bilincseket?

Van-e még bennetek élni akarás, elfojtott lángolás, titkos lelkesedés?

Akartok-e a történelem színpadára lépni és az utódok által örökké emlegettetni?

Harcoljatok magatokért, mindannyiunkért, utódainkért, szabadságharcot!

Föl egy új márciusra!

Ruttkay-Miklós Géza.

A világ és az ember

Hipotézisek az élet keletkezésének magyarázatára. A szellem és anyag kapcsolata. A tudomány összeegyeztetése a Biblia álláspontjával.

A természettudományos materializmus még más magyarázatot is eszelt ki. Szerinte az élet csak látszólag keletkezett *időben*, mert megvolt öröktől fogva az anyagban és anyaggal együtt, midőn adott feltételek mellett kifejlődhetek az életcsírák. Azonban ez a magyarázat azért sem állhat meg, mert éppen a Kant—Laplace-hipotézis szerint a föld izzó állapotban volt és 200° Celziusnál minden életesira elpusztul. A föld hőfoka pedig ennél jóval magasabb volt.

A természettudományos materializmusnak van még egy fantasztikus hipotézise a világ kozmogoniájára nézve. Eszerint a világűr tele van életesírákkal. Ezek kerültek volna más *égitestekről* földünkre, mikor már az kihült. De ha a kialakulásban ott volt az izzó ösköd, ebben szintén el kellett pusztulnia minden életesírának. Tehát a hipotézis minden változata a materializmus tételeivel cáfolható meg.

De a materializmus a *szellem és anyag* közti viszonyt sem tudja tisztázni. Büchler, az evolúció híve bevallotta: „A szellemnek az anyaghoz való viszonya megmagyarázhatatlan.“ Häckel azonban naiv módon ahhoz a magyarázathoz folyamodik, hogy az atomoknak lelke van. Ez ellenmondás, mert anyagból csak anyagot lehet vezetni, u. i. idevonatkozólag is áll: nem adhatok mást, mint lényegem. Häckel továbbhi következetlensége, mikor azzal igyekszik megnyugtatni: az atomok érzése öntudatlan érzés. Ez is ellenmondás: érzés, amit nem éreznek. Tovább úgy okoskodik:

az öntudatlan érzés öntudattá lesz ott, ahol már agyvelő van. De ennek létrejötte magyarázatával adós marad.

Hogyan származik az agyvelőből az öntudat? Az agyvelő egy tükröző apparátus, mondja. Az érzéseknek az agyvelőből való öntükrözése által keletkezik az öntudat. Ez Häckel érthetetlen megoldása.

Mennyivel tisztább, mennyivel érthetőbb és megnyugtatóbb a Biblia tanítása: Isten teremtette a világot és az embert. A földet nem a geocentrikus Ptolämeus-, hanem a heliocentrikus Kopernikus-világkép szerint képzeljük, mely szerint a mindenség középpontja nem a föld, hanem a nap, mely körül az összes égitestek forognak, de Isten a geocentrikus világképet a korabeli nép felfogó képességéhez mérten jelentette ki. Ma már tudjuk a bibliai 6. napnak is az értelmét, hogy az korszakokat jelent. Tudjuk, hogy Isten nem egyszer s mindenkorra teremtette a világot, hanem fokozatosan teremtett és teremtői munkája soha nincs befejezve. Isten életet támasztó mindenhatósága működik a fejlődésnél is.

A vallásos tudósok így képzelik a nagy kérdés megoldását: Először az élettelen anyagot alkotta, melyet a beléhelyezett törvények alapján engedett fejlődni és mikor az annyira fejlődött, hogy alkalmas volt az élet befogadására, megteremtette az első életesírákat. Ezután a legegyszerűbb életformák őstípusait.

Miután ezek a vegetációk annyira fejlődtek, megteremtette a magasabb rendű életformák őstípusait. Majd ezek után a

legutolsó diluvium-korszakban megteremtette az embert. Ez hosszú fejlődés volt és Isten helyezte be teremtményeibe az alkalmazkodást, a fokozatos kifejlődés lehetőség-

geit. Pál apostol jól mondja (Róm. 11.36.) „Ő tőle, Ő általa, Ő reá nézve vannak mindenek.“

Gaál József.

A KANÁRI.

add emlékezem gyermekéveimre, a kis városra, hol akkor éltem és ahonnan elszakadtam, hogy ne térhessek vissza oda többé soha.

Magam előtt látom a nagy, pántokkal támogatott csikorgó kaput, az udvar utcához hasonló szürke kövezését, mely hátul a tyúkólnál megszűnt és a letaposott fekete földön esomókban itt-ott pár szál fű meredezett, mint valami tar koponya búcsúzó szőrzete. A pince tájékán pár borkorsolya nyújtózkodott kényelmesen. Ő hányszor sétáltam ezeken kitárt karral, billenő testtel, azt képzelve, ha megcsúszom, feneketlen mélységbe zuhanok. Azóta sem végeztem annyi buzgalommal munkát, mint veszélyes és izgató sétámat a nyugvó deszkán.

A világ lángokan állt, az apámtól hónapokig nem jött hír a frontról, de itt csend volt, engem mindenki szeretett, becézett. Mindenki, a világ pedig volt: anyuskám, nagyszüleim és Guszti néni, nagymamám testvérnénje. Ő ott lakott a folyosó végén egy édes, furesa bútorú, finom illatú szobában. Minden vonzó volt ebben. Az öreg fényképek, melyeknek eredetije régen halott már, a faragott

fiókosszekrény, a piros plüssel bevont képesos fényképalbum a sarokban a háromlábú asztalkán, és gyermeki kíváncsiságom tárgya: a kanári. Főleg ez hozott mindig ide, ez a sárgatollú, csattogószavú kis jószág, pedig Guszti néni nem is látott mindig szívesen, mert bűvárkodó, mindenben végső okot kutató természetem sokszor veszélyeztette a cifrazárú fiókok példás rendjét.

Nos, ez a kanári roppant titokzatos szerzet volt. Ott függött kalitkája a falon egy asztal felett és a néni hízelgő szavait pompás trillákkal hálálta meg. Éppen ez a hang izgatott engem. Azt értettem, hogy a zongora szól, ha játszanak rajta, hisz láttam a megsárgult, erezett billentyűk mozgását az ujjak érintése nyomán. De ezen a madáron nem voltak húrok, sem billentyűk, hozzá sem nyúltak, mégis hangot adott. Valahogy úgy gondoltam, hogy a néni felhúzza minden nap, mint azt a nyerítő lovammal tették, mielőtt még meg nem néztem, hogy mi van belül. Ezt az eseményt szerettem volna meglesni, vagy a madár belsejét tüzetes szemlélődés alá venni. Sajnos, erről szó sem lehetett, a kanári ott függött fejem felett, elérhetetlen magasságban, titokzatosan.

Egy ízben épp ilyen gondolatokkal voltam elfoglalva, mikor a nénit valamiért kihívták és ő „maradj szép csendben,

mindjárt jövök!“ kiáltással kisietett. Megdobbant a szívem, itt az alkalom! A kanári egykedvűen gunnyasztott a lécen, ami még jobban alátámasztotta abbeli nézetemet, hogy a madár énektudása és a néni személye között valami összefüggés van. Izgalomtól dobogó szívvel közeledtem a kalitkához. Egy perc alatt a közeli székre hágtam, hogy majd onnan az asztalkára lépek és így kényelmesen elérem a Mandit. Ekkor azonban csoda történt. Az asztal, melyre léptem, hangot hallatott, megszólalt, kiabált. A rémületől megmerevedtem. Úgy éreztem, ez a jó Isten hangja, mert engedetlen voltam. A jó Isten, akiről azt mondják, hogy mindent tud, még ha nem eszem meg a spe-

nótot, azt is, még a pincében lévő nagy hordók belsejébe is belelát és este azt kell neki mondani: „Édes Istenem, vezesd haza mégegyszer az én apukámat és minden más apukát is, és engedd, hogy jó legyek. Amen.“ A félelemtől zokogva rohantam ki a szobából, anyuskám ölébe vettem, s miután még folyvást sírva a néni szobáját emlegettem, anyuskám odavitt, hol persze minden kiderült, a háziak nagy derűtségére. Én azonban még akkor is remegtem, mikor Guszti néni levette az „asztalterítőt“ s az így láthatóvá vált cimbalmon eljátszott valami szomorú, megkopott, rég elfelejtett nótát.

Steiner Klára.

A 400 éves Báthory István.

Legnagyobb uralkodóink mindig arra törekedtek, hogy a külföld előtt is elis-

mertté tegyék a magyar nevet. Nagy Lajos, Mátyás király hatalmas egyénisége messze külföldön is tiszteletet keltett. Ilyenféle férfiú volt Báthory István, erdélyi fejedelem, ki egyúttal Lengyelország királya is volt. Az ő emlékezete áll most lelkünk előtt. 1533-ban született, tehát négyszáz éve élt, alig negyven éves korában Erdély trónjára jutott, mint Erdélynek első választott fejedelme. Házasságra lépett a Jagello-ház utolsó sarjával, s családi összeköttetése révén is, de meg, mivel a lengyelek előtt még ott lebegett Nagy Lajos emléke, sikerült elnyernie a lengyel trónt is. Igaz, hogy akkor Erdéllyel kevesebbet törődött, azonban a magyar névnek kint tiszteletet szerzett. Ő lett Lengyelországnak egyik legnagyobb királya. Országá akkor nagy hatalom volt, de vészes fellegek tornyosultak fölötte: az orosz veszedelem már megvolt. Három évig tartó háborút vívott

4

Báthory István sírja

Krakkó látképe.

az oroszokkal. Grodnónál legyőzte Rettentes Iván cárt és országát kiterjesztette, békéjét biztosította. Grodnó említésekor eszembe jut a világháború: hiszen ennél a várháromszögnél, mely Galícia felől védi Lengyelországot, hatalmas harc és hadi dicsőség volt a központi hatalmak seregeinek osztályrésze. Nem soká uralkodott Báthory István: tíz évi királysága után halt meg. Tetemei Krakkóban vannak eltemetve. E város Lengyelország harmadik felosztásakor, 1846-ban Ausztria tulajdona lett, a világháború után került vissza ősi lengyel hazájába. S itt sajtó fájdalom tölti el lel-

künket. Nem irigyeljük Lengyelország újabb nagyságát, de annál fájóbb, hogy a dicső magyar birodalom most áll azon a mélyponton, melyen a lengyel haza állott a világháború előtt. Vajjon mikor jut el a mi szegény országunk is a feltámadáshoz, melyet lengyel sorstársaink már elértek? A nagy Báthory emléke erre a gondolatra készítet. De még nem kapunk kérdésünkre feleletet. Egyedül a Mindenhatóba vetett hit és a reménység táplálhatja lelkünket, ennek a lelki erőnek növelése végett emlékezzünk régi dicsőségről és nagyokról.

(=)

Mindennap — az Élet Könyvéből!

Március 10. Csel. 17. 1—2. Aki életét az Isten szolgálatára elkötelezte, annak ismeretlen ez a szó: megállás, pihenés. Az állandóan úton van, hogy vállalt hivatása eredményes, áldásokban gazdag legyen. Nézd meg Pált, testében ugyan gyenge, de lelkében annál erősebb, — milyen hűségre és odaadásra nevel a szolgálatban. A test nem lehet hát erősséged forrása, mert csak a lélek segíthet haragra, győzelemre. Amíg a testnek élsz, addig Istenért nem viaskodhatsz győzedelmesen. Farsang mulásával, bőjtnek küszöbén új elhatározások ébredjenek benned, hogy igazi útra s szolgálatra segíthessenek.

Március 11. Csel. 17. 3. Igaz beszédben van a jó szolgálat. Beszédednek, tanításodnak értékét és eredményét nem a szép szavak biztosítják, de a lélek tüze, mely átmelegíti Krisztusról szóló bizonyosságodat. Érvelésed mit sem ér, ha az nem Krisztusról való bizonyágtétel. Ha pedig Krisztus szenvedése, halála és feltámadása megragadta lelkedet, akkor igehirdetésed nyomán mások is boldog tapasztalói lehetnek az életben valósággá lett kegyelemnek. Így van ez Testvér! Ha még nem tudnád, úgy a bőjti csendes napokon keress és nyerj ennek megértéséhez igaz világosságot!

Március 12. Csel. 17. 4. Megnyílnak a szemek és látnak, felolvadnak a szívek, vetésre s gyümöleshözásra alkalmasakká válnak, mihelyst az ember hatása alá kerül a lélek munkájának. Ki a hívásra hallgat s nem áll ellene, az előtt feltárul az a tüneményes világ, mely dicsősége a ker. embernek. Vajjon eljutottál-e már azoknak sorába, kiknek életében az isteni lélek munkálkodik, dicsőséged-e már a hitnek világossága? A

megváltó kegyelem, mely ebben az időszakban különösen teérted is munkálkodik, nyissa meg szemedet s tegye az igaz magvetés befogadásra alkalmassá szívedet!

Március 13. Csel. 17. 5—7. Hányszor de hányszor ismétlődött ez már azóta is a történeti életben. Csak azt bizonyítja, — nincs eredménye az igaz beszédnek, nincs ereje az életpéldáknak ott, ahol nincs hajlandóság az igazság befogadására! Sőt! — még felbőszül s irigységtől vezeteti magát az, kinek öröme van a sötétben maradásra, a sötét úton való járásra. Egy-egy kis eredmény a másik oldalon bosszúnak, gyűlöletnek lehet a megteremtője. Az első kernek idején s a reformáció korszakában, de sok szerető szív szakadt meg, amikor eszébe jutott az ember a féktelen gyűlöletnek.

Március 14. Csel. 17. 8—9. A rágalom gonosz ellenség, nehéz helyzetekbe sodorhat minket. A gyanúsítás ellen küzdeni, a rágalomokat visszaverni sokszor a legnehezebb dolog. Könnyen terem a rágalom az emberek ajkán s az emberi gyarlóság folytán könnyen hitelt is talál az a szívben. Nemcsak azok között, kik környezetünkben élnek, de még azok is hajlamosak ennek befogadására, kik irányítói, vezetői ennek az életnek. De légy erős, mint őseid, kik igazságukért halni is készek voltak. Rágalmak között is bizonyulj erősnek a megállásra, hitvedben s szeretetben. Diadalmaid lesz!

Márc. 15. Csel. 17. 1—10. Jóságos Istenünk gondoskodik azokról, kik veszedelemben vannak. Ha pedig védelmébe veszi a nevében fáradozókat, hiába a bosszúnak és irigységnek minden próbálkozása. Mert amiben tetszést talál a mindenható Isten, az megvalósul minden emberi akarat elle-

nére is. Mit árthat Pálnak a thessaloni-
kiak hangoskodása s mit Luthernek a kö-
zépkezi egyház gyűlölete. Hazánkban is
1848 március idusán azért virulhatott
csak ki a szabadság fája, mert azt a esodá-
latos isteni szeretet égi harmatja táplálta,
keltette életre!

Március 16. Csel. 17. 11—12. Az Isten-
nek gondolatai nem a mi gondolataink, utai
nem a mi utaink. Ezt látjuk Pálnál is, ki
az emberi indulatok folytán új helyre, kör-
nyezetbe kerül. Onnan kell távoznia, ahová
annyi kedves emlék köti. De Isten kegyel-
méből nincs mit bánkódnia. Mert boldog
örömmel részese lesz. Szívek nyílnak meg
tanításának befogadására. Férfiak s asszo-
nyok telepsznek le Jézus lábaihoz. Ne fáj-
jon nekünk sem a búcsú, a válás, a meg-
szokott helyünk. Kesergés nem segít. Hittel
és reménységgel tekintsünk jövőnkbe,
nem szégyenülünk meg.

Márc. 17. Csel. 17. 13-15. A gyűlölködőnek
mennyre elér a keze. Ki ellenünk támadt,
az mindig házunkra tör. Kilométereken s
nagy távolságokon át keres, hogy sebeket
osztogasson, életünket keserítse, hogy le-
győzzön és megsemmisítsen minket. Jó hírt,
ha hall felőlünk, csak fokozza bosszúhé-
ségét, hogy aggodás és örökös félelem legyen
életünk. De mit árthat ez nekünk, amikor
az isteni szeretet szüntelenül küzd miér-
tünk, most különösen a bőjti úton, hogy
gondjaink és aggodásaink, üldöztetésünk
győzedelmeink legyenek. Lehet-e valaki el-
lenünk, ha Isten velünk!?

Márc. 18. Csel. 17. 16-18. Koldusnak látja
Pál Athént, szegénynek és kifosztottnak
minden hívével és gazdagságával egyetem-
ben. Háborog a lelke. Szólni kényszerül az
ajka. Beszél tüzvel és szenvedéllyel. Zsina-
gógában és piacon. De az athéniek szinte

számba sem veszik, szóra sem méltatják.
Mindjárt meg van a neve : esavargónak
tartják. Csak néhányan látják benne azt az
embert, kinek küldetése van. Mai emberek,
ti is hasonlók vagytok az önhitt atheniek-
hez, hányszor haladtok el az Isten embere
mellett mosolygással s kézlegyintéssel. Vi-
gyázzatok, hogy az emberi góg s tudomá-
nyos büszkeség magaslatáról alá ne zuhan-
jatok a megalázottság szakadékos mélysé-
gébe. Mert kevesen vannak a választottak...

Márc. 19. Csel. 17. 19—23. Mit ér a tuda-
mány, ha meg nem nyugtat, meg nem vilá-
gosít, mit az okoskodás, ha a titkok titkának
megfejtéséhez el nem vezet. Az a filozó-
fus már esödöt mondott, melytől kihal-
lik a léleksírás s nagy tudomány eserben-
hagyott, mely az élet dolgainak a felfogá-
sában bizonytalanságba vitt. Ott kezdődik
az igaz tudomány, amikor az ember eltért
ennek az ismeretlen Istennek. Mert amikor
bálványaidtól esalóva menekülsz, élet-
tapasztalatod s munkásságod az Isten gon-
dolatához vezérel s lelked az isteni kije-
lentés után vágyakozik, akkor tisztelője le-
szel annak az igaz tudománynak, melyet
Pál is oly hűséggel képviselt Athenben. Gei-
bel mondja : „Das ist das Ende der Philo-
sophie, zu erlösen, dass wir glauben müs-
sen“.

Március 20. Csel. 17. 24—25. Csak te-
kints körül, minden az Istenre emlékeztet.
A föld, az ég s a teremtmények minden se-
rege. Nincs semmi olyan ezen a világon,
melyet ne az Istennek köszönhetnél. Ami
boldogít és megörvendeztet, ami jó s ked-
vedre szolgál, mind atyádnak kezemunkája.
Hát ki az a balgatag közületek, aki előtt
fel nem tárult volna még Istennek dicső-
sége? Vagy ki az, ki Isten gondviselő s
megváltó munkáját az egész mindenségben

észre nem venné s csak kézzel csinált templomok falai közé korlátozná? Vagy ki volna az, ki dicselkedhetnék érdemeivel, melyet Isten előtt szerzett? Bizonyára senki, — mert ha volna mégis valaki, — annak tanácsolom jó szívvel, hogy csak Bartimeusként világosságért könyörögjön e bőjti időben!

Márc. 21. Csel. 17. 26-28. Az emberi élet az Isten ajándéka. Egyének és népek sorsa az Isten kezében van. A föld különböző részein hazát nyert népek Isten kegyelméből élnek. Honalapításokat az Isten jósága szentesített. Hogy egy nép meddig végezheti hivatását, hogy az ember meddig élvezheti az élet napsugarát, azt is az Isten akarata határozza meg. Minékünk nincs mit követelnünk s kutatnunk ebben a tekintetben. Feladatunk és célunk más nem lehet, mint engedelmessé válni, szolgálni, azt a hivatást betölteni, melyre a megajándékozott kötelezett. S vajjon lehet-e szebb célja életünknek, mint a szeretet áldásából s örök ajándékozásával az emberek javát szolgálni s annak akarata szerint élni, kinek ezen a nagy világon népe, nemzetsége vagyunk. Ecce Homo!

Március 22. Csel. 17. 29—32. Az isteni nemzetséghez tartozás kötelez. Még pedig arra, hogy vessük el mindazt, ami vallásos életünk gyakorlásában érzéki formákkal összekapcsolhat minket. Helyet pogányos szokásoknak nem adhatunk életünkben, sőt azon kell lennünk, hogy másoknál is megakadályozzuk ezt. Mert vallásos életünk csak az Istennel való közvetlen viszonyon épülhet fel, melynek létrehozója s megvalósítója egyedüli közbenjárónk, a mi Urunk Jézus Krisztus. A tudatlanságnak ideje régen lejárt már. A világosságnak pontos ideje pedig érkezett. Az igazságra vivő bőjti úton fogjuk még hát a segítő kezét, mely vezetni akar s lépünk a megtérés

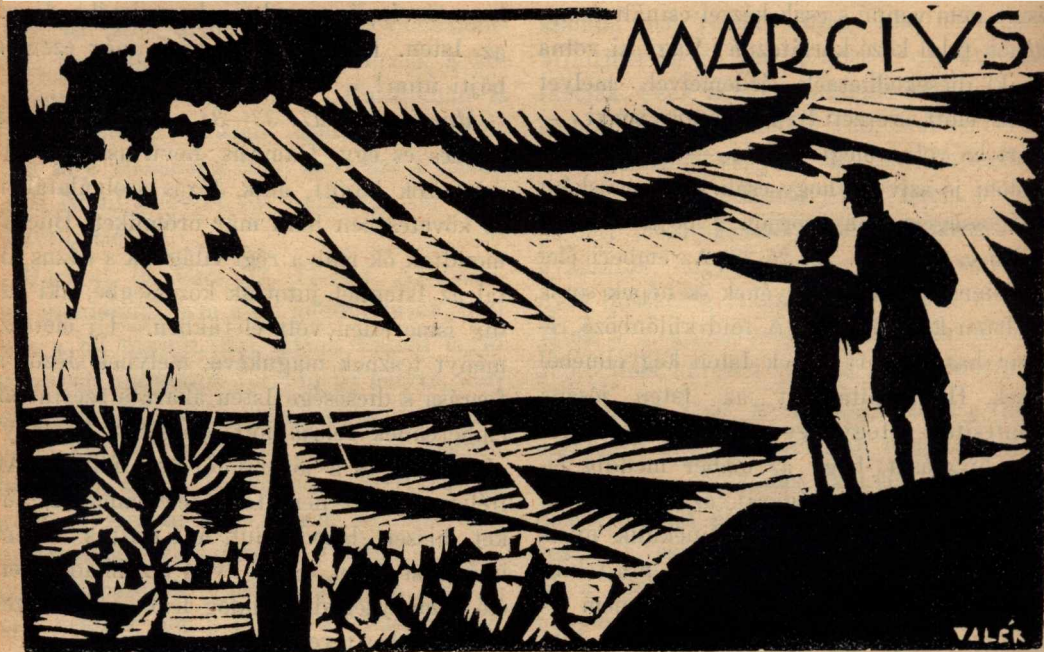
azon ösvényére, melyen kegyelmébe fogad az Isten. De jókor, ne késő, még ezen a bőjti úton!

Március 23. 17. 33—34. Az areopagita Dienes és egy Damasis nevű asszony ott van azok között, akik Jézus szolgálatában és követésében lelik már örömüket. Búcsút mondtak ők már a régi világnak s Jézus által az Istennel jutottak közösségbe, aki eddig ismeretlen volt életükben. Új életesszényt tesznek magukévá, melynek Jézus a forrása s dicsősége Isten akarata szerint az embereknek felajánlott szolgálat. Reménységük van és a jövődtől nem félnek. Az ítéletnapja el nem tölti félelemmel szívüket, hiszen bizodalomuk a Krisztus. Mert ifjú Testvérem, van-e ilyen bizalmad, ilyen élő reménységed? Boldog lehetsz, ha kezdet szívedre téve, igennel felelsz!

*

A régi evangéliumi perikopákat adom az elkövetkező napokra útravalóul. Olvasuk el János evangéliumából a 6. fejezet 1—15. valamint a 8. fejezet 46. s köv. verseit. A hatodik fejezetben ötezer főnyi sereg áhitozza szavait. S amikor esodálatos úton megelégtetik a nép, királyá akarja koronázni. A nyolcadik fejezetben Jézus hatalmas beszédet mond, a zsidók hitetlensége ellen beszél. Szavai útszélre hullanak, mert amikor befejezi azokat, „köveket ragadának, hogy reá hajigálják”. E két fejezet világosságában ismerjük meg önmagunkat. Legyenek ezek a napok az önvizsgálásnak napjai, olyan időszak, melyben igaz világosság gyúl szívünkben s életünknek erőforrásai megnyílnak s ők segítenek, hogy kezünkől kihulljanak már végre a felragadott kövek és szívünkben elfoglalja királyi trónját az embernek fia, ki megváltásunkra jött e földre. Vezérelj ide jóságos Isten.

Ruzicska László.

KÉT FIGYELMEZTETÉS

mered élénk két olyan világeseményben, melyeket nem az ujságok szenzációéhsége fújt föl nagyra, hanem amelyek valósággal is azok. Távól Keletről halljuk a hírt, hogy míg a japán csapatok ágyúkkal, tankokkal, repülőgépekkel és gázbombákkal ölök halomra kínai fajrokonait, addig odahaza Japánban megremeg a tengerfenék, az egyensúlyát vesztett víz, mint romboló szökőár vágat el a partok fölött, s magával ragadja házak és emberek ezreit. De messzi Nyugatról is híreket hoz a kábel egy gazdag országról, amely anyagi önzésből évekkal ezelőtt egymillió embert dobott bele a világháborúba, hogy megmentse pénzét, s most összeroppant kínos gonddal felépített gazdasági épülete, és olyan öszegű veszteségeket szenvedett, amelyeket

pengőértékben csak csillagászati számokkal írhatnánk le.

Két világesemény. Azoknak, akik csak „nézik” a jelenségeket, de „látni” nem tudnak, vagy nem akarnak, nem mondanak semmit. Pusztá véletlenek: a japánok a technika minden vívmányát felhasználják, hogy minél több kínait megöljenek, s közben őket a nekiszabadult természeti erők pusztítják, Amerika pénzért vett részt a világháborúban, s most súlyos pénzügyi válságban szenved. Minket azonban a mi Istenben való hitünk mélyebb belátásra készítet és képesít. Mi nemcsak „hallunk”, de „értünk” is. Mi a két világeseményben az időbeli és ténybeli kapcsolaton túl meg látjuk az okozati kapcsolatot is: a bűnnek és büntetésnek rejtelmes kapcsolatát. Az

Istennek, ha büntetni akar, csak a kisujját kell megmozdítania s nagyobb pusztító erők szabadulnak fel, mint amennyi az az emberi szörnyszülött alkotásaiban: a gyűlkoló gépekben van. És Ő abban és azzal büntet mindenkit, amiben és ami által vétkezett. Aki elhagyta Őt a mammonért, bűnhődik abban, amiben vétkezett: a mammonban.

És éppen ezért ez a két esemény a mi szemünkben két figyelmeztetés! Rettenetes „memento”, hiszen nyomában elpusztult és tönkrement életek maradtak. Vészes intelleml, és mégis: nem bosszúálló harag, hanem aggódó szeretet áll mögötte. Büntet az Isten, mert szeret, büntet, mert fáj neki a mi rosszágunk, büntet, hogy büntudatra ébresszen és bűnbánatra döbbsentsen, büntet, mert figyelmeztetni és inteni és emlékeztetni akar, hogy térjünk rá végre a bõjti útra.

És éppen ezért nem mondhatjuk, hogy nekünk semmi közünk ahhoz, ami távol Keleten, vagy messzi Nyugaton történik. Nem mondhatjuk, hogy nem ránk tartozik. Mert igenis ránk tartozik. Abban a percben, amikor meglátom ezekben az eseményekben Isten újját, a japán háború és az amerikai bankválság már az én személyes ügyem lett. Egyenesen hozzám és éppen hozzám intézett figyelmeztetés, hogy én lépjek rá és én induljak el a bõjtnak az útján.

Egyenesen hozzám intézett figyelmeztetés ez. Hiszen nem mondhatom, hogy nekem nincs szükségem ilyen figyelmeztetésre, hogy ez csak a japánoknak és csak az amerikaiaknak szól. Sõt azt sem mondhatom,

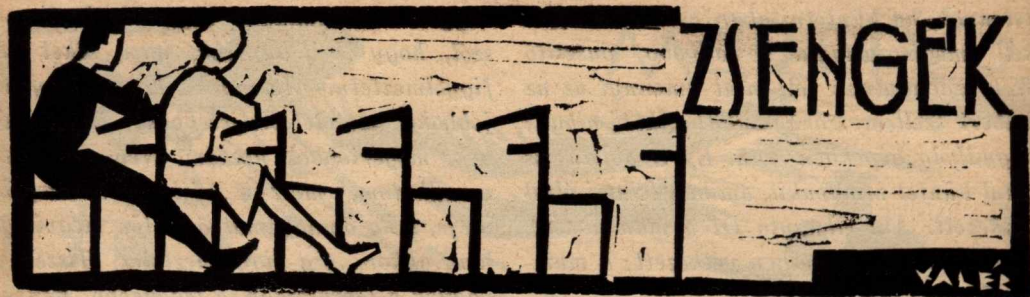
hogy a barátainak, vagy barátnõimnek szól, hogy õk a bűnösök, igen, õket kell figyelmeztetnie Istennek, hogy legyenek jobbak, szeretetteljesebbek, önzetlenebbek, megértõbbek hozzám. Nem, ezt nem mondhatom, mert a bõjt az önvizsgálat ideje, s ha önmagamat õszintén megvizsgálom, akkor... a figyelmeztetés. Hiszen én vagyok a legrosszabb, a legõnzõbb. Bennem nincsen szeretet, nincsen jóság, nincsen megértés. Megkeserítem szüleim életét, lázadozom tanítóim ellen, magamat nagyra tartom, és csak váádaskodni tudok. Igazán megérdemelném, hogy bűneimért Isten haragjával sújtsen és büntessen.

De a bõjti úton másik állomás is van. A büntudat és bűnbánat mélységeibõl fel kell emelkednem a hit magasságaira, mert Isten nemcsak bűneimre figyelmeztet engem, hanem arra is, aki általa megtartatom: a Jézus Krisztusra. S ha megláttam azt, hogy a világ bűneinek tág körét az én kicsiny életemre kell szükítenem és sűrítennem, úgy most meg kell látnom azt, hogy a világ megtartásának felelõssége is az én vállaimon nyugszik. Nem másnak, nekem kell legelõször Jézus Krisztushoz mennem, s nála és általa új életet nyernem, hogy az egész világon a szeretetnek és békességnek lelke uralkodjék.

Így azután kiviláglik az, hogy az igazi nagy világesemények nem is ott a kínai harctereken, japán partokon, amerikai bankokban, hanem az én lelkemben történnek. Azok csak intõ, figyelmeztetõ jelek, hogy én rátérjek végre a bõjtnak az útjára.

K. A.

MAGYAR NÓTA

De szépen szól a hegedűn
A bús magyar nóta,
Mintha mindég valakiről
Valakihez szólna.

Benne van a csalogánydal,
Méze a virágnak,
Sok öröme, sok bánata
Az egész világnak.

Ha a nótában megérzed
Az örömvirágot,
Jókedvedben átölelnéd
Az egész világot.

Akkor is ott csillog a könny
A két szempilládon,
Ha úgy érzed, legboldogabb
Te vagy a világon.

Ha bánat van a nótába
Búsán beleszöve,
Mintha a dal össze volna
A szíveddel növe.

Zokogva sír a hegedű,
Bús nótán vigadnak,
Mégis valahol valakit
Mindig megsiratnak.

Én is fogok nótaszónál
Majd egyszer vigadni,
Ó, egyszer majd én is fogok
Valakit siratni.

Ha felzokog a hegedűn
Szomorún a nótám:
„Éjtszaka font, nappal mosott!”
Az én édesanyám.

„Keservesen nevelt engem”,
Hallgatom csendesesen,
S a bús magyar nótaszónál
Sírok keservesen.

Barok István
gimn. II. o. t.

HITVALLÁS

Kis gyermek voltam, szóke kis gyerek,
A patak partján kavicsokat szedtem,
És lassan kúsztak a percek felettem
A patak partján. Mindegy volt nekem,
Vajjon meghallják gyenge énekem,
Azt a gügyögő torz dúdolgatást.
A patak partján kőaranyat szedtem,
És nem volt úr felettem.
Csak pazaroltam nagy királyi kincsem.
(Ami most nincsen.)
A sok-sok nagy kerek kőaranyat
A vízbe dobtam, feljajdult a csepp,
Az oldalába vágódott a seb.
Akkor még nem tudtam: a seb sajog.
Nem voltam az, mi most vagyok.

Múltak az évek, én a parton álltam:
Jaj, ottan lenn a csontkezü halál van! —

— Magam alatt a földet nem találom . . .
— A víz sodrában úszik lomha testem —
— Az egész úgy tűnik fel, mint egy álom.
Az életárba én is beleestem.

Táncol a hab, örül a léha hullám,
Hogy felemelkedhet egy lélekhullán:
De erre megint egy új hullám támad.
A másiknak rítul arcába robban.
Én eltűnök a harcoló habokban,
S a testem kínos gyöngeségre bágyad:
— Mi az, csak nem ez lesz halottas ágyad?

Nem! Nem akarok úszni a habokkal!!
Megállni, mint kevés ember szokott,
Azt akarok, és feszülő karokkal
Föltartóztatni egy-egy csónakot,
Egy-egy igát, mit rítul rájavesznek,

S maguk ráülnek hintázó ölebnek,
 Mig törtet, küzd a másik.
 Megállani e zajgó zuhatagban,
 Egy hullámhegynek kellős közepén,
 Hol támaszul talán csak kis korall van,
 Ott akarak megállni én!!
 Korallzátonyban, mint első kövecske,
 Amelyet talán már sok száz követ,

És öntestemmel a zúgó habokba
 Állítani egy tilalomkövet.

Talán, talán továbbsodor az árral,
 A gondolatlan, elvakult tömeg,
 Talán, talán ebben is csak kárt vall,
 Ki egyhangúságukat törte meg.

Ha így van, hát porüstökös leszek:
 Egy pillanatnyi gyufa lángja tán:
 Fehér pont a nagy sötét lemezen,
 A többi nagyobb fehér pont után.

Schütz Ödön,
 gimn. VIII. o. t.

DORÉ GUSZTÁV

alán nem is ismert ez a név a mai fiatalság előtt. Ennek magyarázata az, hogy manapság kevesebb szép képekkel illusztrált, ábrázolt klasszikus költő forog közkézen, mint az én gyermekkoromban. Mert Doré Gusztáv, a jeles francia művész, annyi költőt ábrázolt műveiben, hogy ha még olvasnának klasszikusokat, bizonyosan többet tudnának róla. Van azonban egy olyan műve, mely mindenkinek asztalán ott van: a Biblia. Úgy hallottam, hogy most újra kiadják a Bibliát magyar nyelven Doré rajzaival: nem is lesz nagyon drága. Aki szépet is akar, nemcsak értékeset, szerezze meg magának az Élet könyvét ebben a Franklin-társulatnál megjelenő kiadásban.

Ki volt Doré? Strassburgban született most száz éve, 1833-ban; Párizsban halt meg ugyanabban az évben, melyben a nagy német Wagner Richard is, tehát 1883-ban, most ötven éve. Kettős évforduló tehát ez év, melyet az egész művelt világ meg fog ünnepelni. Már 16 éves korában feltűnt egy francia élclapban neveltető rajzsorozatával. Legtermékenyebb azonban mint nagy írók műveinek ábrázolója volt. 1861-től

ügyszólván minden évben jelentek meg ilyen művei: kezdte *Danténak*, a hatszáz év előtt élt nagy olasz költőnek főművével, az Isteni Színjátékkal, melynek első részét, a Poklot vetíti elének rajzaiban. Majd egészen másféle írótt vett sorra: a spanyol *Cervantesnek*, Shakespeare kortársának „Don Quijote” című szatirikus regénye kacagtató hőségét és derék kísérőjét rajzolta meg fényes fantáziájával és tehetséggel. Erre következett 1865-ben főműve, a Biblia ábrázolása. Még *Lafontaine*, a francia mese mestere és *Ariosto*, a regényes eposz olasz költője, az „Örjöngő Roland” szerzője következik többek között. Találékony és ügyes az alkalmas jelenetek kiválasztásában, kevésbé erős azonban alkotó és jellemző ereje. Festményei is voltak, melyek hasonló tulajdonságokat mutatnak és hasonló tárgyúak: Orfeusz, Mózes, a keresztyén mártírok elevenednek meg bennük. Leggyengébb oldala a szobrászat, de itt is ismert egyik szobra, Dumas pèrnek párizsi szobra. Azt hiszem, még ma sines olyan ifjú lélek, mely ne találta volna gyönyörűségét a Monte Christóban és a Három testőrben, Dumas Sándor regényeiben.

(=)

LACI ESETEI OLASZORSZÁGBAN.

Ezelőtt régen — „vonj le harminc évet“ — egy Laci nevű kis diákkal utaztam Olaszországban. A naív és szeleburdi fiú lelkesedett mindenért, ami olasz és bűz-gón beszélt olaszul. Csak az volt a baj, hogy nem tudott. Fúra esetei közül elmondok egypárat.

1. Battisterio.

Firenzében, a pasticceriaiban (cukrászdában) teájához battisteriót kért. A cameriere (pincér) mosolyogva mondta, hogy azt nem hozhatja el, mert troppo grande (igen nagy). Ez ugyanis az a pompás keresztelőkápolna a Dóm-téren. De hát az olaszoknak nagy gyakorlata van abban, hogy jól értse, amit a forestiere (idegen) rosszul mond neki: hozott hát pasticceriet, helyesebben pasticciót (süteményt).

3. Mustacchio.

A ristoranteban (étteremben) pedig az ízetlen sült höz mustacchiót (bajúszt) kért. Kapott mustárt.

3. Somero.

Egyszer bosszankodott a pincéren, s kifakadt: számár. Erre meg az olasz pat-tant fel: Io non sono Somaro, il signorino e samaro (én nem vagyok számár, az úrfi számár). Így tanulta meg Laci, hogy az olasz számár is számár, nemesak a magyar számár.

4. Michel Angelico.

Csudálkozott Laci: milyen nagy művész volt az a Michel Angelico. A sok hatalmas szobor mellett, mennyi bájos, színekben pompázó szent képeeskét alkotott. A fiú szépen egy emberré olvasztotta össze

Michel Angelót és Fra Angelicót. Épúgy, mint — saját vallomása szerint — otthon a gimnáziumban Aristophoklest (Aristophanes Sophokles) mondta a legnagyobb görög színműírónak.

5. Pivo.

Bementünk egy cipészboltba valami cipőzsinór-ügyben. Laci persze megmondta a barátságos embernek, hogy ő ungharese. A calzolaio (cipész) örömmel mesélte, hogy mennyire megszerette Amerikában a magyarokat, akikkel egy bányában együtt dolgozott, és hogy mennyire lelkesedtek ezek Luigi Kossuthért, a maledetto Austriaco-k (átkozott osztrákok) nagy ellenségéért. Sokat mulatott együtt a kedves magyarokkal, meg is tanulta tőlük, hogy a birrát (sört) magyarul pivónak hívják. Így tanult meg Laci Olaszországból tótul, mert azok a lelkes amerikai magyarok felvidéki tótok voltak.

6. Maleducato forestiere.

Sétánk alatt egy csomó kolduló olasz gyerek tolakodva vette körül Lacit. Ez végre megsokallta és pálcáját felemelve, szétugrasztotta őket. Kiabáltak: Maleducato forestiere (rosszul nevelt idegen). Így tanulta meg Laci gyakorlatilag, hogy a legkisebb mai olaszban is él az ősi római gög, mely lenéz és barbárnak tart mindenkit, aki nem itáliai.

7. Troppo caro.

De azért Laci mégis boldogult olasz tudásával, sőt ő volt a mi földi gondviselésünk. És pedig ezzel az egyetlen varázsigevel: Troppo caro (igen drága). Így például Rómában, megkérdezte a tola-

kodva ajánlkozó egyfogatus bérkocsistól: Quanta costa il Colosseo? (hogya a Colosseum). Ezzel persze nem azt akarta mondani, mi az ára a kolosszális Colosseumnak, a hatalmas régi cirkusznak, hanem hogy mennyiért visz el minket odáig. A cocchiera (kocsis) szóval is mondta, tíz ujjával is jelezte, hogy tíz líráért. Laci azt mondogatta egyre: Troppo caro, míg a talián végre már csak egy felemelt ujjával jelezte, hogy egy líráért elvisz bennünket. Ekkor látva, hogy a kocsis dühösen el akar vágtatni és készül közbevágni annak az egy lónak, végre beültünk a kocsijába. A Colosseo-nál Laci az egy lírán felül még tíz centisimi (tíz fil-

lér) borraivalót adott a kocsisnak és ez tízszer is Sua eccalenzának (kegyelmes úrnak) szólította érte Lacit.

8. Ecco.

De egyszer mégis megjárta Laci az egy lírájával. Muranóba gondoláztunk át Velencéből, hogy megnézzük az üvegyárat. Laci kérdezte egy lézengő olasztól, merre van az üvegyár. Ez hosszú alkudozás után egy líráért megmutatta: Ecco (íme). Hát ott alkudott meg vele Laci az üvegyár kapujában, és egy perc alatt egy lírát keresett az élelmes olasz.

Dr. Szigethy Lajos.

Képek Luther életéből.

Komor gondolatok, szorongó érzések töltötték el Luther Márton lelkét, amikor — 1518-ban — Ágosta városába tartott, hogy ott Kajetán pápai követ kihallgassa. Nem szabadult attól a gondolattól, hogy máglyahalál vár ott reá. Nürnbergi barátai is ijesztgették. Az evangéliom felfedezője azonban így vígasztalta magát: „Ágostában is, ellenségei között is uralkodik Jézus Krisztus. Éljen a Krisztus, haljon Márton!” Ezzel a bátorságot adó hittel érkezett céljához. Nemsokára felkereste egy előkelő olasz; szép szóval, ravaszul rá akarta venni, hogy ne csináljon nagy dolgot a búcsúlevelek ügyéből. Vonja vissza tételeit,

még ha más is a meggyőződése; hiszen nincs sokról szó. Az egész mindössze csak hat betű: r., e., v., o., e., o., (visszavonom). De Lutherrel nem lehetet így beszélni. Erre az olasz gúnyolódni kezdett vele, hogy mit tesz majd akkor, ha választófejedelme le veszi róla oltalmazó kezét. Hol marad akkor? Luther csak annyit felelt: „Az Isten ege alatt”. (Sub coelo). Az olasz dolga végezetlen távozott.

Így tett vallást Luther ekkor is arról, hogy bizodalommal hiszi: Isten gondviselő oltalma, Krisztus uralma alatt él.

S. J.

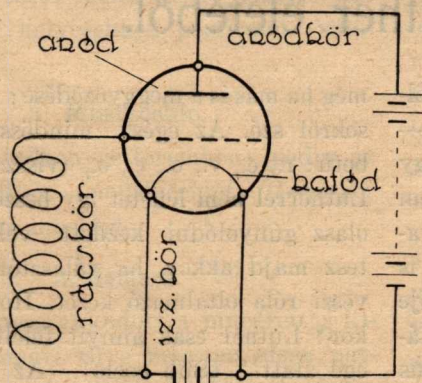

FÚRJUNK-FARAGJUNK

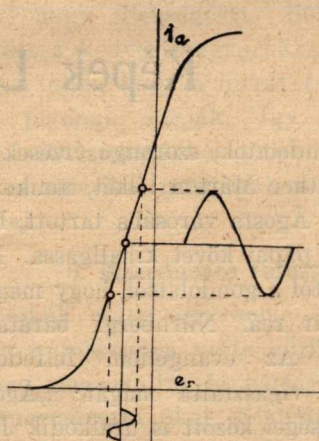
Váltóáramú elektroncsövek.

A rádiótechnika utóbbi éveinek főprogramja a gondos kezelést, sok bosszúságú és költséget okozó nehéz telepek kiküszöbölése, illetve a világítási hálózattal való helyettesítése volt. A sok munka és kísérletezés meg is hozta gyümölcsét, s ha végignézzük a hálózati gépek fejedelmi sorozatát, szinte borzalommal gondolunk az elmúlt „nehéz” korszakra, a mázsányi anód- és fűtőtelepek egyeduralmára.

az anódkör, és a rácskör. Jól tudjuk, hogy az anódkörben az áramlás csak akkor következik be, ha a katódot izzítjuk, s a létrejött elektronáramlás a vákumot vezetővé teszi. Mivel az elektronok útjukban a rácson is kénytelenek áthaladni, tudjuk, hogy a rácstöltése az elektronáramlást, s ezzel az anódáram erősségének változását szabályozza, még pedig a rácstra vezetett kis feszültség-ingadozásoknak az anódáram nagymértékű

1. ábra.

2. ábra.

A váltóáram fűtésre való felhasználása elég igen nehezen áthágható akadályok merültek, s ezeknek sikeres legyőzése teremtette meg az új csőtípusokat, a közvetlen és közvetett fűtésű váltóáramú csöveket. A váltóáramú csövek létrehozásával megoldott problémák megértésére elevenítsük fel a rádiócsövek működéséről szerzett ismereteinket.

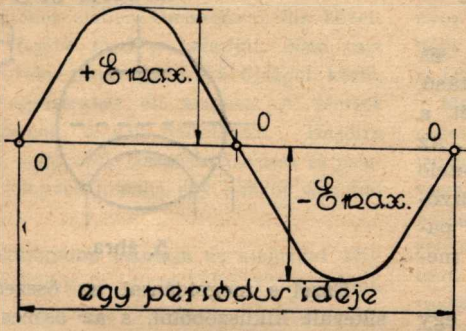
Az 1. ábrán egy egyenáramú elektroncsövet látunk, leegyszerűsített kapcsolásban. Három jól ismert áramkörünk: az izzítókör,

ingadozása fog megfelelni, amint ezt a 2. ábra szemlélteti. Tudjuk azt is, hogy a cső emissziója és meredeksége a katód hőmérsékletétől függ.

Ha már most az előbbi kapcsolásban az egyenáramú fűtés helyett váltóáramú fűtést alkalmazunk, első pillantásra érzékeltük, hogy a szál hőfoka nem lesz állandó, mert a váltakozóáram erőssége a periódusszámmal meghatározott szaporasággal változik. De amint az előbb megjegyeztük azt,

hogy az emisszió a hőmérséklettől függ, tehát az áramerősség változásának megfelelő szabályszerűséggel fog a szál hőmérséklete, ebből kifolyólag az emisszió, s vele együtt az anódáram változni, ami a hangszóróban, vagy a fejhallgatóban erős morgás alakjában jelentkezik.

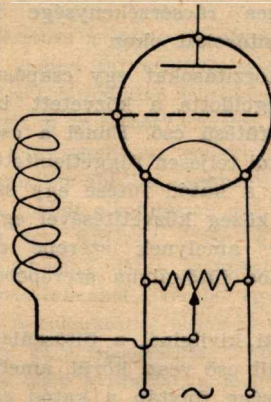
Mivel a váltakozóáramnak nemcsak erőssége változik, hanem iránya is (amint ezt a változást a 3. ábrán a szokásos módon fel-

3. ábra.

jához kötjük a rácskört, amint ezt a 4. ábrán látjuk. Ez által a potencióméter két végpontja között a párhuzamos kapcsolás folytán hasonló helyzet áll elő, mint a szálon, s így a potencióméter állításával be tudjuk állítani a kívánt középpontot. Ugyancsak ilyen megoldást ad az az eljárás is, mikor a transzformátor izzító tekercse középleágazással bír erre a célra.

A változó áramerősség által létrehozott

4. ábra.

tüntetjük), világos, hogy a rácskör egyszer a +, másszor a - ággal lesz kapcsolatban, s mivel a rácst vezetett kis feszültségváltozások az anódáramot nagy mértékben befolyásolják, ezek erősen felerősítve fognak jelentkezni.

E két zavaró torzítást a következőképpen küszöböli ki az egyik fajta váltóáramú cső, az ú. n. közvetlen izzítású (direkt fűtésű, rövidszálas) cső.

Az irányát változtató feszültség által létrehozott torzítást, egyrészt azzal küszöbölik ki, hogy a szál feszültséget, az izzító feszültséget alacsonyra vették, ezzel a rácstra való hatását *nagyságra* csökkentették. Ezért alacsony a közvetlen izzítású csövek izzító feszültsége. Másrészt úgy, hogy a rácskört nem a szál valamelyik végpontjához kötik, hanem a szál elektromos közepéhez. Ez a középpont a harmadik ábra 0 pontjának felel meg. Ezt az elektromos középpontot úgy állítjuk elő, hogy a szál két ágát potencióméterrel hidaljuk át, s a potencióméter igazítható kar-

torzítást olyanképpen oldották meg, hogy a szálat nagy tömegűre készítették, hogy így meleg tehetetlenségre nagy, s ezáltal hőmérséklete gyakorlatilag állandó legyen.

A közvetlen izzítású csövek ebben a megoldásban meg is feleltek a magas- és alacsonyfrekvenciafokozatokban, de audion céljaira az audionkapcsolás fokozott rácsérzékenysége folytán két okból nem alkalmazható.

Audionkapcsolásnál a rácstak gyöngé pozitív feszültsége van, s ennek folytán már a rácskörben kapunk egyirányítást. A rácst negatív töltésének levezetésére, valamint a fűtőszállal alkotott helyes potenciálérték beállítására szolgál a rácstlevezető ellenállás. A rácst ellenállás a fűtőszál pozitív ágához van kapcsolva, s zárja az áramkört fűtőszáltól a rácstig; e kettő között egy közepes potenciálérték áll elő.

Váltóáramú fűtésnél a feszültség előjelének váltakozása miatt változik a fűtő- és rácstfeszültség közötti különbség is, zavar áll

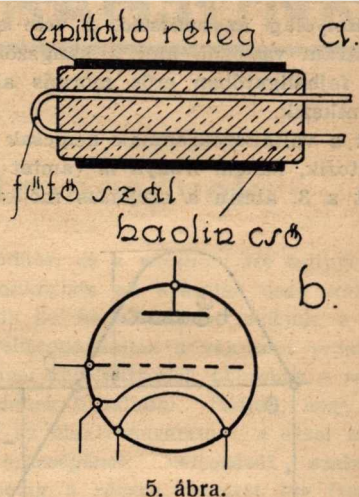
be az audion működésében, nevezetesen: a rácsáramban és ennek változása folytán a közepes potenciálban is.

A második zavaró körülmény: a váltóárammal fűtött cső mágneses hatása. Mint tudjuk, minden váltakozóáramtól átjárt vezető körül mágneses mező keletkezik, tehát az izzó szál körül is. Ez a keletkezett mágneses mező az elektronok egy részét visszatereli a szálhoz, ami az audionfokozatban, annak különleges rácsérzékenysége folytán tűrhetetlen torzításokat okoz.

Az összes torzításokat egy csapásra és gyökeresen megoldotta a közvetett izzítású, vagy indirekt fűtésű cső. Ennél a csőnél a fűtést a katódtól teljesen függetlenítették. Az emittáló réteg, a katód fűtése egy szigetelő és melegtartó közeg közvetítésével egy izzószállal történik, amelynek szerepe egy párányi elektromos fűtőkályha szerepében merül ki.

A gyakorlati kivitelnél a fűtőszálát egy kaolinból készült cső veszi körül, amely nagy hőtároló képessége folytán a katód egyenletes hőmérsékletét biztosítja, s egyúttal a szálát és a katódot szigeteli egymástól. A fűtőszálát az előbb említett mágneses hatás megsemmisítésére bifilárisan vezetik (5/a. ábra). Az emittáló réteg kivezetése, vagy egy ötödik lábban, vagy esetleg egy oldalszorítóban

nyer megoldást. Az indirekt fűtésű cső sematikus ábrázolását mutatja az 5/b. ábra.

5. ábra.

Ezzel a megoldással az összes zavarokat sikerült kiküszöbölni, s az összes kapcsolásokhoz alkalmas váltóáramú csövek sorozata áll a rádiósok rendelkezésére. Bár még most is vita tárgya, hogy a váltóáramú csövek egyenrangúak-e az egyenáramú csövekkel, annyi bizonyos, hogy a csöves készülékek újabb hatalmas előretörése a hálózati gépeknek, illetőleg a váltóáramú csöveknek köszönhető.

Micsinay Péter,
gépészmérnök.

„MEGKÉRDEZTETVÉN AFELŐL, HOGY MIT JELENT:

„Az ünnepnapot megszenteld!” — így felelj: „Az ünnepnapot megszentelni annyit jelent, mint azt szentnek tartani.” „És mit jelent valami napot szentnek tartani?” „Nem mást, mint megszentelt beszélgetést, cselekedeteket s életet folytatni.” Mert magának a napnak nincs szüksége megszentelésre, hiszen az már magában szentül teremtett! Isten azonban azt akarja, hogy az neked legyen szent... Nekünk keresztényeknek voltakép minden nap ilyen ünnepnapot kell tartanunk, csupa szent dolgot végeznünk, azaz naponként Isten ígé-

jével kell járnunk-kelnünk, s szívünkben és szánkban is egyaránt azt kell hordanunk. Mivel pedig nem valamennyien érünk rá, hetenként néhány órát kell az ifjúság számára vagy legalább egy napot az egész nagy tömeg számára felhasználnunk abból a célból, hogy akkor mindenki csupán ezzel foglalkozzék, s különösen a Tízparancsolatban, a Hiszekegyben s a Miatyánkban tegyen előhaladást, úgy hogy ekként mindnyájunk élete és lénye Isten ígéje szerint irányíttassék.

Luther Márton.

A kínai különös ember. Önmagával fog kezét. Üdvözlésként fejébe teszi a kalapját. Nem tart lépést, mikor veled tart. Ha rossz újságot közöl, nevet. Fehér gyászruhát ölt magára. A férfiak szoknyában járnak, a nők nadrágban. Hajóira szemeket fest, hogy azok lássanak. Olvassa és megérti a japán könyveket, noha egy kukkot sem tud japánul.

A világ legnagyobb iskolája az amerikai Milwaukee-ben működik és szinte külön várost alkot. Az Egyesült Államok e hatalmas iskolanagyüzemébe 12.000 diák jár. Az oktatást 237 tanár és tanító bonyolítja le. Az iskolának külön vízműve, tűzoltósága, pékműhelyei, étkezdéi, nyomdászai és könyvkereskedői vannak.

Az első telefon — Lappföldön. Eris Berg dr., a Lappföldnek a svédek fennhatósága alatt álló területein lévő iskolák főfelügyelője kijelentette, hogy rövidesen felszerelnek náluk néhány telefont. A hóbavájt házikók lakói tehát ezentúl az iramszarvasok után kóborló vagy a jegesmedvevadászatlan lévő családtagjaikról is hírt hallhatnak néha-néha.

A pontederai görög-római múzeum igazgatójának vezetésével olasz misszió utazott Afrikába, hogy felkeresse az egyiptom-cyrenei határt, nevezetesen a sivai oázist, ahol egy Juppiter-templom romjai vannak és ahol állítólag Nagy Sándor sírja található.

Elliott Smith tanár, a londoni egyetem bonctani intézetének vezetője egy előadásában kijelentette, hogy az emberi faj korát legalább 20 millió évre becsüli. Ez időt megelőzően kezdetett az ember a gorilla bizonyos válfajából kifejlődni. Ezel szemben a civilizáció legfeljebb 5000 évre tekinthet vissza. Körülbelül 3000 évvel Krisztus előtt kezdhetette meg az ember első civilizált foglalkozását, a földművelést. — Barnes dr., Birmingham püspöke, híres csillagász, a birminghami tudomá-

nyos intézetben mondott beszédében kijelentette, hogy az emberi faj ma még csecsemőkorát éli s a fejlődés beláthatatlan lehetőségei előtt áll.

Mennyit ér az ember? Charles May dr., francia orvos, megkísérelte az emberi test értékének a meghatározását abból a szempontból, hogy a szervezetben foglalt alkotórészek milyen célokra használhatók fel. Kiderült, hogy egy normális test zsírtartalmából 7 darab szappant lehetne előállítani. Vastartalmából kikerülne egy közép nagyságú vasszeg. A cukorkészlet elegendő volna egy csésze tea vagy kávé édesítéséhez. Foszfortartalmából kikerülne 2200 gyufaszál, a magnéziummennyiség pedig elegendő volna egy fényképezési gyorsfelvételhez. Mindezeknek a nyersanyagoknak a kereskedelmi értéke kb. 25 frank, vagyis 5 pengő.

Egy newyorki fizikus vizsgálatokat végzett az emberi hajszál különböző tulajdonságairól. Megállapította, hogy egy vékony acélsodrony teherbíróképessége csak kétszerannyi, mint az ugyanolyan átmérőjű női hajszálé. A haj tehát, különösen fiatal korban, aránylag igen nehezen szakad. A vörös haját lehet legnehezebben nyújtani és legjobban állja a sütővas hőségét, de egyébként nem oly erős, mint más színű haj. Általában a világosbarna haj a legfinomabb és legerősebb.

Három évig épült Franciaországban a világ legnagyobb hajója. A hetven ezer tonnás hajó szá 313, szélessége 36 méter, százhatvan ezer lóerős gépteljesítmény mellett 2200 utast szállít. Van a hajón egy nagy garage is, amely 100 autó befogadására alkalmas. Az új hajó összköltsége egy milliárd frank volt.

A massachusettsi technológiai intézet fényképező-készüléket szerkesztett, amelynek segítségével másodpercenként 4200 külön fényképet lehet felvenni. A készülékkel állandóan mozgófilmet használnak s az egyes felvételek között nem zárják el a lensét. Az egyes képek állítólag teljesen világosak és élesek.

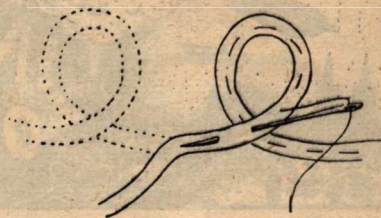
madeira hímzésnél ismeretes létrával kötjük össze.

Dichtl csipke

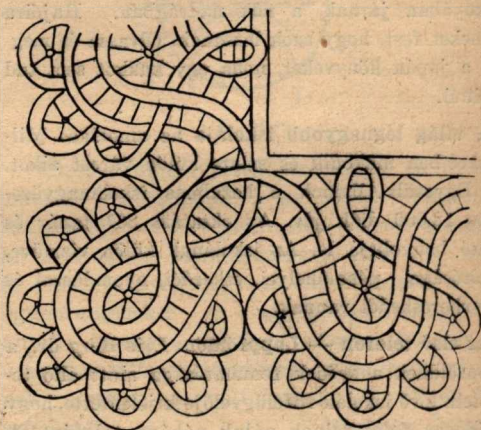
Ez a csipkefajta a varrott csipkék csoportjához tartozik. Őse a 30—40 év előtt nagyon ismert és divatos pointlass-csipke. Mint ahogy minden megismétlődik a földön, csak esetleg más formában, vagy más név alatt, úgy a pointlass-csipke is új nevet, új formát kapott s most „dichtl-csipke” néven lesz közismertté.

Készítési módja nagyon egyszerű. Az erős vászonpapírra rajzolt mintára ráféléljük a keskeny — erre a célra készült — batiszt szalagot, s az így nyert pántokat a

A felfércelt pánt

A minta változatosságát fokozzuk, ha különféle szélességű szalagokkal dolgozunk.

Sarok csipke

A hímzéshez 30—35-ös számú D. M. C. pamutot használunk. *Glock Klára.*

Az előfizetési díjak befizetésére kérjük kedves olvasóinkat. Hiszen ha most be is fizetik, — közel lévén az év vége — már úgys csak utófizetnek.

KOSSUTH LAJOS.

Március hava kettős alkalmat is szolgáltat nekünk arra, hogy megemlékezzünk Kossuth Lajosról. Március 15.-ének, mint nemzeti ünnepnek, a gondolattartalma elválaszthatatlan Kossuth személyétől, március 20.-ika pedig halálának az évfordulója. De e mellett a kettős alkalom mellett van egy különös ok is, amiből kifolyólag nemcsak időszerű, hanem szükséges is a Kossuth Lajosról való megemlékezés. És ez az, hogy az utóbbi időben fájdalmasan kell tapasztalnunk, hogy Kossuth személyének és történeti szerepének jelentősége egyre szűkebb térre szorul tudományban, iskolában és ezek kihatásaként a köztudatban is. Évtizedekkel ezelőtt személyének nagyszerűsége még annyira benne élt a nemzet köztudatában, hogy a holttestét szállító vonat térdelő és könnyező emberek sorfala között rohogott hazafelé, s mikor eltemették, koporsója után egy gyászborult nemzet sorakozott gyászmenetbe. De azután lassan-lassan változott az idő és változtak az emberek. Néhány esztendővel ezelőtt a Kossuth-szobor leleplezésén már megtagadja részvételét a magyar katolikus egyház. Ugyanabban az esztendőben a magyar képviselőház törvénybe iktatja Kossuth érdemét (ugyanazt szándékozik most megtenni Apponyi Alberttel is), mire egy katolikus folyóirat, melynek címében ott ékeskedik a „magyar” jelző is, cikket közöl egy ifjú arisztokrata tollából, s ebben a cikkben többek között ez van: A nemzet élni akarása ki fogja vetni törvénytárából egy történelmi valótlanágnak a szentesítését”. Tehát ide jutottunk: Kossuth érdeme nem más, mint történelmi valótlanág! S ha ezekhez a kiáltó méltánytalanságokhoz még hozzávesszük azt a csendes, szívós akna-

munkát, mely iskolákban a tanári tekintélynek a segítségével, a történettudományban pedig az „objektivitás”-nak a leple alatt igyekszik aláásni Kossuth jelentőségét, akkor beláthatjuk, hogy ez a március nem mulhatik el az evangélikus magyar ifjuság Kossuthról való megemlékezése nélkül.

Persze arra nem vállalkozhatunk, hogy akár történeti keresztmetszetben, akár hosszmetsetben kínáljuk az „igazi” Kossuthot, meg kell elégednünk annyival, hogy mögéje nézünk ennek a Kossuth átértékelésnek és megkeressük okait.

Az egyik, a nyíltan bevallott és hangoztatott ok egészen tudományos színezetű. Azon a történet szemléleten alapul, mely szerint a mai Magyarországot az a liberális, szabadelvű fejlődési útvonal tette a világháború és a kommunizmus koldusává, melyre a nemzet a múlt század első évtizedeiben és pedig éppen Kossuthnak az ösztönzése és irányítása mellett lépett rá. Egészen képtelen formában jelentkezett ez a felfogás a fentebb már említett cikkben, mely szerint a világháború egyik oka a negyvennyolcas idők alkotása: a sajtószabadság volt! S ezért, persze, szintén Kossuth felelős, aki ezzel — mint mondják — megmutatta azt, hogy nem „reál-politikus”, azaz nem olyan politikus, aki a tényleges valóság szilárd talaján áll, hanem hangulatember, akit magával sodort a 19. század liberális-demokrata hangulata, s megmámorosított a szabadság-egyenlőség-testvériség „kétes értékű” hármas eszméje. Birtokába kerítette elméjét a „forradalmi széplelkek romantikus képzelgése” és szuggesztív erejével veszélyes szakadékokkal teli útra ra-

gadta magával a nemzetet. De optimizmusa esődöt mondott, ábrándjai elfoszlottak s a nemzet behullott egy meddő és eredménytelen szabadságharc szakadékába.

Az kétségtelen, hogy Kossuth nem tartozott azok közé a politikusok közé, akikre ráillik az „óvatos” jelző. De ilyen politikával legfeljebb néhány reform-morzsa hullott volna nemzetünknek a Habsburg-uralom bécsi asztaláról. Abban a helyzetben, a válságok feszülési pontján, éppen olyan politikusra volt szükség, akinél az ösztönös megérzés, gyors elhatározás és azonnali eselekvés játszanak döntő szerepet. Szerencséje nemzetünknek, hogy éppen akkor volt egy ilyen politikusa: Kossuth, aki a párizsi és bécsi forradalmak által megrendült monarchia helyzetét azonnal átlátta, s rajtaütésszerűen csikarta ki tőle a nemzeti céloknak szinte a maximumát: a negyvennyolcas vívmányokat. Habozás, vagy késlekedés esetén Magyarország továbbra is a hirtelen megerősödött reakciós, dinasztikus magyar-ellenes irányzatnak a kényekedvére kiszolgáltató tartomány maradt volna. S ha meggondoljuk, hogy végeredményben a Kossuth szellemi bélyegét magán viselő negyvennyolcas törvényalkotáson épült fel mai állami életünk, akkor Kossuth Lajost teljes joggal nevezhetjük a modern magyar állam megalkotójának. Hogy ábrándos hangulat-politikus lett volna? Ez olyan kérdés, amelyre mi, akik a magyar nemzet boldogulásának legnagyobb akadályát multban és jövőben egyaránt a Habsburg-uralomban látjuk, mindenestre „nem”-mel felelünk. Aki életerejét, egész titkos és tudatos tevékenységét olyan célgondolat szolgálatába állította, mint a magyar nemzet állami függetlensége, az a mi szemünkben a legnagyobb reál-politikus, mert az nem valami üres és

fellengzős eszméért, hanem nemzeti életfeléért küzdött.

Persze ilyen szempontból a mi megítélésünk szerint a szabadságharc nem kudarcba fulladt fölösleges erőlködés volt, amibe Kossuth politikai túlkapásai lökték volna a nemzetet, hanem nemes erőfeszítés, amely — bár tragikusan végződött — gyakorlati eredményekkel járt. Összeforrasztotta a nemzet különböző társadalmi rétegeit. A nemes és jobbágy évszázadokon keresztül gyűrődött ellentéte elsimult a közös zászló alatti harcban, s a jobbágyság népből nemzetté, jogtalan robotos munkástömegeből öntudatos nemzetalkotó tényezővé vált. De ráébredt a nemzet önmaga erejének tudatára is, hiszen két világhatalom megfeszítet ereje kellett legyűréséhez. S amit a négyszázados elnyomás már-már kiölt belőle: a nemzeti öntudatot a szabadságharc tette ismét olyan kézzelfogható erővé, amivel a Habsburgok közel két évtizedes vérengzése és erőszakoskodása sem tudott megbirkózni.

Ha ezeket végiggondoljuk, úgy érezzük, hogy a tudományos történeti ok mellett kell, hogy egy másik, rejtettebb oka is legyen a Kossuth átértékelésnek. S talán nem tévedünk, ha ezt a sorok mögött megbúvó, néha egészen öntudatlanul ható okot a felekezeti elfogultságban jelöljük meg. Sokaknak fáj az, hogy a Kossuth által diadalmaskodó új szellem véget vetett a katolikus egyház egyeduralmának. Fáj, hogy 1848. óta a magyar protestantizmus is megkapta az őt megillető helyet az állami életében. Fáj, hogy azóta nem lehet eretneknek minősíteni s a vezetésből kismizni azt a protestantizmust, mely erre a vezetésre a maga nemzeti, kulturális és valláserkölesi hagyományai és értékei révén alkalmas is. Hogy ez nem lábánál fogva

előrángatott okoskodás, azt igazolni lehet. Már a szabadságharc alatt volt egy egyházi és világi méltóságból álló párt, melynek Windischgrätzhez intézett feliratai szerint Magyarországon egy kised protestáns párt ragadta magához az uralmat és ennek letörésére s a monarchia helyreállítására a katolikus papságot, az arisztokráciát, sőt „a nemzetiségek magyar-ellenes aspirációit és császárhű érzelmeit” kellene igénybe venni. Mintha ugyanez a hang esendülne ki abból a cikkből is, melyet anakidején a Kossuth-szoborral kapcsolatban írtak: Mi nem helyezhetünk koszorút annak a szobrára, aki lehetetlenné tette Magyarországon a katolikus autonómiát (értsd egyeduralmat).

Pedig Kossuth Lajos igazán megérdemelné, hogy történelmi szerepét ne szorítsuk bele a felekezeti öncélúság kényszer-zubbonyába. Megérdemelné, hogy minden március 15.-én és 20.-án az egész magyar nemzet kegyeletes megemlékezéssel áldozék néki: legnagyobb fiának. Hiszen önmagát becsüli meg a nemzet, ha értékeit megbecsüli. Örülünk azon, hogy mi, evangélikus magyar ifjúság, ezt minden fenntartás nélkül megtehetjük. A mi evangélikus hitünk és egyházszeretetünk soha nem került ellentétbe a magyar nemzet egyetemes érdekeivel. Sőt szolgálta azt a multban mindig és szolgálni fogja a jövőben is.

Keken András.

SIR A FERGETEG

IFJÚSÁGI REGÉNY.

Írta: *Cserepes Sándor.*

(6. folytatás.)

No lehetett is látni furesa figurákat! Annyi fegyvernem az egész világháborúban sem szerepelt, mint itten ezen az éjszakán. Mint a középkori bástyavédő céhek hadaskodása idején még a hareolókról is le lehetett olvasni, hogy civilben milyen mesteriséget űznek, éppúgy akkor is az utcai gyér világosságban kinek-kinek elárulta kilétét és míveltét hadászati felszerelése. A parasztok megmaradtak a régi jó vasvillánál, a kalapács mesterei kiválasztották legnagyobb kalapácsukat s azt vonszolták maguk után. Némelyik olyan nehéz pöröllyel jött-ment, hogy ha

netalán már itt lett volna az ellenség, bizony bajosan menekült volna a súlyos teher miatt. A vadászok 16-os sörétre töltötték puskájukat, s általános mozgósítás volt még a gyújtósvágó kisbalták világában is. Legjobban azonban az öreg Svarez bácsi szerelte fel magát, s remegett is belé titokban, mert neki egy valóságos revolvere volt, töltve, arról pedig még a kisgyermek is tudja, hogy igen könnyen elsül. Persze itt az utcán sem volt hiány a Manlicherben sem. Hiszen akkor minden rendes háznak a felszereléséhez hozzátartozott egy, a hareterekről megmenekült puská.

A nagy ostromállapotban csak egy helyen volt esend és békeség, ahová nem

jutott el a veszély híre, és nem hallatszott a fegyverkapás zaja. A lányiskola kőfala mögött mindennapi nyugalmában folyt az élet, s készült leszállni az éjtszaka esendje a kertre, a házra, a szobákra és a szemekre. Percről-percre kevesebb lámpa égett, s a nagy épület sok-sok világos ablakszeme közül itt is, ott is becsukódott egy-egy. Az utca hangja megtört a kőfalon, és ha egy tört foszlány dacoskodva mégis be akart surranni, elnyelték azt is a bokrok, a fák, és semmi sem zavarta a mélységes békét. Mint hogyan átölelte volna valaki azt a kertet és azt a házat valahonnan a fekete magasból lenyújtott karjával, hogy óvja, védje minden gonosztól azt a nagy fészket kicsi madárkáival.

De a mennybéli égben örökös hatalmaságon kívül földi vigyázója is volt az intézetnek. Nem olyan hatalmas ugyan és nem is olyan éber, de mivelhogy neki éppen hogy épp az örökös volt az egyetlen hivatása, nem lehet kihagyni a történet sorrendjéből. Ambrusnak hívták ezt a földi őrizőt, azaz hogy senki sem hívta őt Ambrusnak, mert már jóegynéhány évtizede annak, hogy Ambrus bácsi volt az ő tisztességes neve. Híres, nevezetes ember vala az öreg, még a harmadik vármegyében is ismerték. Este, miután bezárta a kapukat, belevette magát kis szobájába, amely egy különálló házikóban volt a kapu mellett. Egyedülálló ember lévén a világban, ez volt az ő otthona, műhelye és hivatala is egyben, amelyben már hosszú esztendőök óta ott főzte, forralta a maga mindennapi literjét, hogy el ne aludjon időnek előtte. Persze, ha már megforralta, meg is iszogatta, hogy kárba ne vesszen az éberítő folyadék.

Shokása volt pedig, hogy félliter multá-

val mégegyszer végigjárja a házat és a kertet, vajjon rendben van-e minden. Eddig harmincöt éven keresztül mindig ékes rendben találta a dolgokat, de azért eszébe nem jutott volna, hogy csak egyszer is kihagyja ezt a felderítő utat az esti programból. Bizony aludni sem tudott volna! De az még a kisebb baj lett volna, hogy ő nem alszik, hanem a Pajtás! Átugatta, átvonította volna az egész éjszakát, ha Ambrus bácsi egyszer a kötelességmulasztás terére tévedt volna.

Ezen az estén is ott szopogatta az első félidő adagját félméteres kályhája mellett ülve, s sejtelve sem volt, hogy kinn a városban nem megy minden a rendjén. Valami régi nótát dudorászott bele a tűzbe a bajusza alatt, minthogyha el akarta volna altatni, pedig az már úgy is szundított csendesesen. Pajtás már nagyon nézegette a gazdáját s készülődött az indulásra. Mikoron pedig Ambrus bácsi ismét hörpintvén egyet, visszatette a kályhára a kézkomancos bögrét, s nem mutatott hajlandóságot az útrakelésre, hirtelen felült hátsó két lábára s haragosan vakkantott egyet, mondván:

— Gyerünk!

— Még nincs ki a félliter, Pajtás. — felelt az öreg.

De Pajtás nem volt olyan ember, azaz nem volt olyan kutya, hogy őt be lehetett volna csapni. Jól látta ő, hogy ki van a félliter, még pedig tetejezve. Nem hagyta hát abba az ugatást mindaddig, míg gazdáját le nem győzve, útra nem cihelődtek. Elvégre nem hiába eszik mindketten az intézet főztjét, meg különben is ferde szemmel nézte már régóta gazdájának az ivásban nyilvánuló nagy szenvedélyét.

(Folyt. köv.)

REJTVÉNYEK.

1. Betűrejtvények.

(Egyenként 2 pont.)

(Bendl Andor)

I.

Ennek a burának
elment a színe

II.

(Lipták János)

s ga ga

III.

2 × **V V V V V**
V V V V V - z t

IV.

vagyn **M**

V.

Magyarors

VI.

(Jász Elemér)

$\frac{i}{Tó}$ **us**
A

2. Mondjátok meg, hogy . . .

1. Ki volt az utolsó Árpád-házi király?
2. Hogy hangzik Archimedes törvénye?
3. Ki volt a legnagyobb evang. egyházi zenész?
4. Hány vármegye van Nagymagyarországon?
5. Melyik évben kötötték meg a trianoni békét?
6. Melyik magyar ember volt lengyel király?
7. Miből van ez az idézet: „Óh, ha bennem is, mint egykor, épen élne a hit!”
8. Ki Magyarország főcserkésze?
9. Ki a magyar leánycserkészek nagyasszonya?
10. Ki volt Hunyady Mátyás anyja?
11. Mit jelent ez: „Ecce homo!”?
12. Ki mondta ezt: „És mégis mozog a föld”?
13. Melyik magyar város kapta a „Hűség városa” nevet?
14. Csonka hazánk melyik vármegyéjében él aránylag a legtöbb evangélikus?
15. Ki találta fel a szikratávíró?

(Minden kérdés helyes megfejtése 6 pont, legalább tízé 4 pont, legalább öté 2 pont.)

3. Számrejtvény.

(5 pont.)

1, 17, 33, 25, 40, 11, 36, 52, 5,	Gyümölcs
2, 50, 18, 31, 48, 39, 38,	Villanyvilágítási munkás
6, 45, 14, 26, 53, 4,	Kocsigyártó
16, 49, 9, 54, 32, 15,	Kocsma
29, 12, 41, 24, 19,	Ez csinálja a hordót
44, 10, 3, 7, 47,	Barna arcbőr
42, 35, 37, 27, 46,	Mértékegység
20, 28, 34, 43,	Leánynév
21, 22, 13, 8,	Arne . . .
51, 23,	Két mássalhangzó

1—54. Népdal kezdete.

(Megfejtések beküldése március 28-ig.)

MEGHIVÓ.

Az Ifjú Évek budapesti olvasói számára március
25-én, délután 1/24 órakor

ÖSSZEJÖVETELT

tartunk az Evangélikus Leánykollégium díszter-
mében (IV., Sütő-utca 1, II.).

Szeretettel kérjük nevezett olvasóinkat, hogy ezen
az összejövetelen minél nagyobb számban jelen-
jenek meg.

Ezen az összejövetelen módot akarunk adni ked-
ves olvasóink egy csoportjának arra, hogy a
lappal kapcsolatos kérdéseket közösen tárgyalják
meg a lap irányítóival, másrészt legalább némi-
leg pótolni akarjuk azt a hiányt, melyet a téli
konferencia sajnálatos elmaradása okozott.

Reméljük, hogy hívásunkra nagy számban jelen-
tek meg, s lapunkra nézve jó eredménnyel fog
járni találkozásunk.

XI. ÉVFOLYAM, 7. SZÁM.

BUDAPEST, 1933. MÁRCIUS 10.

IFJÚ ÉVEK. Ifjúsági folyóirat. Kiadja: **Algóver Andor.**

Felelős szerkesztő: **RUTTKAY-MIKLIÁN GYULA.**

Főszerkesztő: **Dr. BÓHM DEZSŐ.**

Lapunk minden hó 10-én jelenik meg a tanév folyamán.

Előfizetési ára egy évre **4** pengő, egyes szám ára **50** fillér.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, IV., Deák-tér 4, II. emelet.

A kiadóhivatal vezetője: **Ruzicska László.**

Postatakarékpénztári csekkszámja száma 26111.

Hivatalos és fogadó-órák minden szombaton 6—7.